

Тема уроку:
Прийоми редагування тексту з
орфографічними помилками. Використання
орфографічного словника для перевірки
написання слів та їх форм

Мета: навчитися знаходити й усувати допущені орфографічні помилки у словах, обґрунтовуючи їх написання правилами правопису, використовувати орфографічний словник для перевірки написання слів та їх форм, редагувати текст з орфографічними помилками

7 клас
Стрембицька Л.А.

Розгляньте таблицю, доповніть її, наведіть кілька прикладів та поясніть свої міркування.

“Норми літературної мови”

Назва норми	Характеристика норми
Орфоепічні	Регулюють правильну вимову звуків, звукосполучень і наголос у словах
Орфографічні	
Лексичні	Регулюють вживання слів у властивих їм значеннях
Граматичні	Регулюють правильне творення слів, уживання форм слів, побудову слів і речень
Стилістичні	Регулюють уживання слів відповідно до змісту та стилю мовлення
Пунктуаційні	Регулюють вживання розділових знаків у реченнях

Орфографія

Орфограма. Орфографічне правило

- **Орфографія** (від грецьких *orthos* - правильний і *grapho* - пишу) - це система загальноприйнятих правил написання слів якої-небудь мови і розділ мовознавства, який вивчає правопис слів.
- Слово **орфограма** походить від грецьких *orthos* - правильний і *gramma* - буква.
- **Орфограмою** називається правильне (таке, що відповідає правилам або традиціям) написання, яке потрібно вибрати із ряду можливих.
- **Орфографічним** називається **правило**, яке необхідно застосувати до тієї чи іншої орфограми на основі її відмінних ознак.

Орфографічний словник

- Орфографічний (ортографічний) словник (або правописний) — словник, що містить перелік слів у їхньому нормативному написанні та розкриває слова лише в аспекті їхнього правопису
- Розрізняють різновиди правописних словників: загальні, шкільні, словники-довідники, галузеві

Ольга Кобилянська, “Миланхолійний вальс”

- Немогу слухати миланхолійної музики.
- А вже най менше такої, що преваблює зразу душу ясними, до танцю визиваючими граціозними звуками, а від так, зрікаючися їх незаметно, льється лиш одною широкою струєю смутку! Я розпадаюся тоді в чуття і неможу опертися настроєві сумному, мов креповий флер, якого позбутися мені нетак лехко. За те, як пронесется музика блиску, я подвійно живу.
- Обнімала би тоді цілий сьвіт, заявляючи далеко-широко, що музика грає!
- І класичну музику люблю.
- Навчила мене її розуміти і відгадувати по “мотвах”, одна з моїх товаришок, якої душа не мов складалася з тонів і була сама олицетворина музика.
- Вона вічно шукала гармонії.
- В людях, в їх відчутті, в їх відносинах до себе і до природи...

- Не можу слухати меланхолійної музики.
- А вже найменше такої, що приваблює зразу душу ясними, до танцю визиваючими граціозними звуками, а відтак, зрікаючися їх незаметно, ллється лиш одною широкою струєю смутку! Я розпадаюся тоді в чуття і не можу опертися настроєві сумному, мов креповий флер, якого позбутися мені не так легко. Зате, як пронесеться музика блиску, я подвійно живу.
- Обнімала би тоді цілий світ, заявляючи далеко-широко, що музика грає!
- І класичну музику люблю.
- Навчила мене її розуміти й відгадувати по "мотивах", одна з моїх товаришок, якої душа немов складалася з тонів і була сама олицетворена музика.
- Вона вічно шукала гармонії.
- В людях, в їх відчутті, в їх відносинах до себе і до природи...

І. Нечуй-Левицький, “Кайдашева сім’я”

- Недалеко от богуслава, коло росі, в довгому покручиному яру розкинулось село семигори. Яр вется гадюкою між крутими горами, між зеленими терасами; од яру на всі боки розбіглись, не наче гілки дерева, глибокі рукави й поховались десь далеко в густих лісах. На дні довгого яру блещать рядками ставочки в очеретах, в осоці, зеленіють ливади. Греблі обсажені сто-літніми вербами. В глибокому яру ніби вется оксамитовий зелений пояс, на котрому блищать ніби вправлені в зелену оправу прекраси з срібла. Два рядки білих хат по-під горами біліють, не наче два рядки перлів на зеленому поясі. Коло хат зелініють густі старі садки.
- Недалеко от Богуслава, коло Росі, в довгому покрученому яру розкинулось село Семигори. Яр в'ється гадюкою між крутими горами, між зеленими терасами; од яру на всі боки розбіглись, неначе гілки дерева, глибокі рукави й поховались десь далеко в густих лісах. На дні довгого яру блищать рядками ставочки в очеретах, в осоці, зеленіють ливади. Греблі обсажені столітніми вербами. В глибокому яру ніби в'ється оксамитовий зелений пояс, на котрому блищать ніби вправлені в зелену оправу прикраси з срібла. Два рядки білих хат попід горами біліють, неначе два рядки перлів на зеленому поясі. Коло хат зеленіють густі старі садки.

Панас Мирний, “Хіба ривуть воли, як ясла повні?”

- ПОЛОВА ЦАРІВНА

- На дворі весна в повні. Куди не глянь — скрізь розвернулося, розпустилося, зацвіло пишним цвітом. Ясне сонце, тепле й приязне, ще невспіло наложити палючих слідів на землю: як на великдень дівчина, красуєця вона в своїм розкішнім убранні... Поле — що безкрає море — скільки зглянеш — розіслало зелений килим, аж сміється в очах. Над ним синім шатром розіп'ялось небо — ні плямочки, ні хмарочки, чисте, прозоре — погляд так і тоне... З неба, як ростолене золото, льється на землю блискучий світ сонця; на ланах грає соняшна хвиля; під хвилею спіє хліборобська доля... Лигенький вітрець подихав з теплого краю, перебігав з нивки на нивку, живив, освіжав кожну билінку... І ведуть вони між собою тихутаємну розмову: чутно тільки шелест жита, травиці...

- ПОЛЬОВА ЦАРІВНА

- Надворі весна вповні. Куди не глянь — скрізь розвернулося, розпустилося, зацвіло пишним цвітом. Ясне сонце, тепле й приязне, ще не успіло наложити палючих слідів на землю: як на Великдень дівчина, красується вона в своїм розкішнім убранні... Поле — що безкрає море — скільки зглянеш — розіслало зелений килим, аж сміється в очах. Над ним синім шатром розіп'ялось небо — ні плямочки, ні хмарочки, чисте, прозоре — погляд так і тоне... З неба, як розтолене золото, лється на землю блискучий світ сонця; на ланах грає сонячна хвиля; під хвилею спіє хліборобська доля... Легенький вітрець подихав з теплого краю, перебігав з нивки на нивку, живить, освіжав кожну билінку... І ведуть вони між собою тиху-таємну. розмову: чутно тільки шелест жита, травиці...

Отже, грамотність –
індикатор освіченості.

ПИШІМО ГРАМОТНО!

Виконати

впр.334

Дякую за увагу!